

PLASTIC ISLAND

-Li vaig dir que m'enviara una postal des de Portugal i em va arribar fa quinze dies; després de tot, el transport de cartes via marítima funcionava millor del que pensava. A mi també m'agradaria conèixer el món, visitar ciutats, cultures, gent, i sobretot, aprendre de tot el que ens envolta, però també m'ho passo bé ací, al meu país, a la meua ciutat, a casa. Visc a Plastic Island, capital de l'arxipèlag de Plastic Country, en l'oceà Pacífic, un lloc meravellós, amb moneda i correu postal propi, com qualsevol altre país, i dic això perquè som el país més jove legalment, i construït per nosaltres mateixos, els humans, i això porta un treball darrere que s'ha de valorar, per descomptat.

La vida ací no és fàcil, sobretot quan hi ha fortes corrents submarines o grans ones, ja que el plàstic de la base es pot anar volant, i per tant, l'illa es podria trencar a trossos. La sort que tenim, es que les persones dels altres països col·laboren amb la construcció d'esta, ja que cada vegada hi aporten més plàstics que ens faciliten una base més rígida i segura. Estem molt agraïts, ja que també ens faciliten el menjar, ja aquí no hi trobem arbres ni animals.

A vegades m'arriba la informació de que hi ha gent que vol eliminar les illes de plàstic, però es que si volen fer-ho, on viuríem nosaltres? Clar, la gent pensa que deixant de comprar productes amb plàstics eliminarien del mapa les illes que formen Plastic Country, però es que ens anem a quedar sense lloc on viure! Aquesta raó no és més que suficient per deixar de reciclar i seguir comprant els productes com feiem abans de tota aquesta moda de cuidar el planeta? Jo crec que estan exagerant, i que al final, tot té una part bona, si hi ha plàstic al mar, podem viure nosaltres, si l'Amazones perd biodiversitat i territori, podem construir noves instal·lacions d'oci... Si al final el més important es viure! D'això els que s'han de preocupar són les noves generacions, que es veritat el que diuen, que són una generació de cristall, i tant que ho són! Ja es preocuparan ells, que mouen el cul una mica i que s'espavilen, que viure dels pares ho podem fer tots...- Va dir l'actor.

No! Així no! No sones convençut i això els consumidors ho notaran.- Va dir Joseph Johnsson, el director de la campanya de publicitat- han de creure que les illes de plàstic no son tan roïnes com diuen els científics, si no la gent deixarà de comprar molts dels nostres productes i això significaria perdre diners i poder. Repeteix-ho!

"Vint-i-ú"

3r ESO